

The Biographical Records Revealed By The Novel Sancharam

M. Ramya Rani

Research Scholar, University of Calicut

*Department of Tamil & Research Centre, Govt. College Chittur, Palakkad
Kerala*

Abstract

The human race differs by place, race, language, and environment. When humanity lives together as a society, distinct lifestyles—including customs, traditions, art forms, and philosophies—emerge according to that specific community. These elements structure and guide that society over generations. Defining and comprehensively portraying a specific segment of such a society is what constitutes a region. Capturing the natural environment and the way of life of the people living there is the core characteristic of regional literature. In this regard, the novel Sancharam, written by S. Ramakrishnan, portrays the lives of the people in the Karisal (black soil) region. The purpose of this article is to explain the etymology of the word Nadaswaram, the lives of the Nadaswaram artists of the Karisal land, their social marginalization, the traditional folk legends of the Karisal people, and the declining state of the art of Nadaswaram.

ശലർ: 10

കിരപ്പിതൃ: 1

ഗാതരം: ജുനവരി

വരൂരം: 2026

P-ISSN: 2454-3993

E-ISSN: 2582-2810

DOI:

<https://doi.org/10.5281/>

[zenodo.18358742](https://zenodo.org/record/18358742)

References

1. S.Ramakrishnan, Sancharam, Desanthiri pathippagam, saligramam, Chennai-
2. Arunan Gandhi Ambedkar Mothalum Samarasamum, Bharathi puthakalayam, Thenampettai Chennai
3. Pera.S.Sanmugasundharam, Nattupuraviyal, Kavya, Kodampaakkam Chennai
4. Pera.S.Thirunjanasambantham, Tholkkappiyam Porulathikaram, Kathir pathippagam, Thiruvaiyaru
5. K.K.Pillai, Thamizhaga Varalarum Makkalum Panpaadum, International Insitute of Tamil studies, Chennai
6. K.Rajanarayanan, Karisal Vattara Sollagarathy

சஞ்சாரம் புதினம் வெளிப்படுத்தும் வாழ்வியல் பதிவுகள்

ம. ரமீயா ராணி

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்
கள்ளிக்கோட்டைப் பல்கலைக்கழகம்
தமிழ்த்துறை மற்றும் ஆய்வு மையம்
அரசுக்கல்லூரி சித்தூர், பாலக்காடு, கேரளா

ஆய்வுச் சுருக்கம்

மனித இனம் இடத்தாலும் இனத்தாலும் மொழியாலும் சூழல்களாலும் வேறுபடுகின்றது. இத்தகைய மனித இனம் ஒரு சமுதாயமாக சேர்ந்து வாழ்கின்ற போது அந்தந்த சமுதாயத்திற்கேற்ப பழக்கவழக்கங்கள், மரபு முறைகள், கலைவடிவங்கள், தத்துவங்கள் ஆகிய வாழ்வியல் மரபுகள் தனித்தனியே தோன்றுகின்றன. இவை காலங்காலமாக அச்சமுதாயத்தை கட்டமைத்து வழி நடத்துகின்றன, அப்படிப்பட்ட சமுதாயத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதியை மட்டும் வரையறுத்து முழுமையாக உள்ளடக்கிக் காட்டுவது வட்டாரமாகும். அதன் இயற்கை சூழலையும், அங்கு வாழும் மக்களின் வாழ்வியலையும் படம் பிடித்து காட்டுவது வட்டார இலக்கியத்தின் அம்சமாகும். அவ்வகையில் எஸ்.ராமகிருஷ்ணன் அவர்கள் எழுதிய சஞ்சாரம் புதினம் கரிசல் வட்டார மக்களின் வாழ்வியலை எடுத்தியம்புகின்றன, நாதஸ்வரம் எனும் சொல்லின் பெயராக்கம், கரிசல் நில நாதஸ்வர கலைஞர்களின் வாழ்வு, சமூக புறக்கணிப்பு, கரிசல் நில மக்களின் பழமரபுகதைகள், நாதஸ்வரக் கலையின் தொய்வுநிலை போன்றவற்றை விளக்கி கூறுவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

முன்னுரை

மனித வாழ்க்கையை விளக்குவதே இலக்கியமாகும். சங்க காலம் முதல் தற்காலம் வரையிலான எல்லா இலக்கியங்களும் மனித வாழ்வியலையே பிரதிபலிக்கின்றன. அவ்வாறே எஸ்.ராமகிருஷ்ணன் அவர்களால் எழுதப்பட்ட சஞ்சாரம் நாவலும் நாதஸ்வர கலைஞர்களின் வாழ்வியலை எடுத்தியம்புகின்றன, இந்நாவல் 2018 ஆண்டின் சாகித்ய அகாடமி விருது பெற்றுள்ளது. தமிழ் எழுத்தாளர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர் எஸ்.ராமகிருஷ்ணன் இவர் எஸ்.ரா என்றும் அழைக்கப்படுவர், இவர் கரிசல் வட்டாரமான மல்லாங்கிணறு எனும் ஊரில் பிறந்தவர். பன்முகப்படைப்பாளர் சிறுகதை , புதினம், கட்டுரை, திரைப்படம், குழந்தை இலக்கியங்கள், வரலாறு, மொழிபெயர்ப்புகள் போன்ற பல துறைகளில் பங்காற்றி வருகின்றவர். கரிசல் மண்ணில் பிறந்தவாரயினும் பல நாட்டின் வரலாற்று பின்னணியில் அவரது படைப்புக்களைப் படைத்துள்ளார், முழுநேர எழுத்தாளரான இவர் பல விருதுகளுக்கு சொந்தகாரராக இருப்பினும் தற்போது இந்திய இலக்கிய விருதுகளில் பெருமைக்குரிய விருதான பாரதிய பாஷா விருது 2025 ஆண்டு எஸ்.ரா அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டது.

நாதஸ்வரம் மங்கல இசையை தருவாதாக இருப்பினும் அதை வாசிக்கும் கலைஞர்களின் வாழ்வில் பொருளாதார ஏற்றத்தை மிகைப்படுத்துவதாக இல்லை. சாதி ஒடுக்குமுறைகளாலும் சமூக புறக்கணிப்புகளாலும் நாதஸ்வர கலைஞர்களின் வாழ்வில் பல சிக்கல்களை நேரிடுகின்றனர். அதே சமயம் இப்புதினம் பதிவு செய்யும் நாதஸ்வர கலையின் வரலாற்று சிறப்புக்களையும், கலைஞர்களின் பெருமை மிகு வாழ்வியலையும், தொன்மகதையாடல்கள் ஆகியவற்றை எடுத்தியம்புவதாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

நாதஸ்வரம்

இயல், இசை, நாடகம் என்பது தமிழ் இலக்கியங்களிலும் தமிழ் மக்களின் பண்பாட்டிலும் இன்றியமையாத ஒன்றாகும். மனதை இசைய வைப்பது இசை என தமிழ் விக்சனரி பொருள் தருகிறது, அவ்வகையில் நாதஸ்வரம் இசைப்பவரையும் அதை கேட்பவரையும் மகிழ்விக்கும் இசையாக இருக்கிறது, இது நாதஸ்வரம் என்பதோடு நாதசுரம் ,நாகசுரம், நாகஸ்வரம், நாயனம் என வேறு பெயர்களிலும் அறியப்படுகின்றது. (இணையம்) சங்க இலக்கியங்களில் காணலாகும் நெடுவாங்கியம் என்பதே நாதஸ்வரம் என்ற பெயரில் அறியப்படுகிறது என்ற கருத்து உண்டு, எனினும் வேறு சில ஆய்வாளர்கள் இது சங்க இலக்கியங்களில் கூறும் நெடுவாங்கியம் அன்று 17 ஆம் நூற்றாண்டிலே நாதஸ்வரம் தமிழகத்திற்குள் வந்தது என்றும் இது வட நாட்டில் பயன்படுத்தப்படும் ஷெனாய் எனும் இசைக் கருவிக்கு ஒத்ததாக இருக்ககூடும் என்ற கருத்து நிலவுகின்றது. (இணையம்) பாதசங்கிரகம் எனும் இசைநூல் துளைக்கருவிகளை பட்டியலிடும் போது இக்கருவியும் நாகசுரம் எனும் பெயரில் சுட்டப்பட்டுள்ளது .

கரிசல் நில நாதஸ்வர கலைஞர்களின் வாழ்வு

நாதஸ்வரக் கலை மனதை மகிழ்விப்பதோடு மட்டுமின்றி மனதை கலங்க வைக்கும் தொழிலாகவும் உள்ளது. காலக் கட்டத்திற்கேற்றார் போன்று கலைஞனை வாழ வைப்பதோடு அவர்களை இழிவாக பேசும் நிலையும் நாவலில் சுட்டப்படுகின்றது. பண்டைய காலங்களில் நாதஸ்வர இசை இறைவனுக்காக வாசிக்கப்பட்டது, இசைப்பவர்கள் கடவுளுக்கு ஒப்பாக கருதப்பட்டனர் என்பதற்கு சான்றாக கண்ணுச்சாமிபிள்ளை, சாமிநாதபிள்ளை, ராஜரத்தினம்பிள்ளை, சரக் கூடுலட்சயா போன்றோர் அறியப்படுகின்றனர்.

சரக்கூடுலட்சயா

லட்சய்யா என்பவர் அரட்டானம் சிவன் கோவிலில் நாதஸ்வரம் வாசிக்கக் கூடியவர்,

இவரை அறிமுகம் செய்யும்போதே ஆசிரியர் அரட்டானம் சிவன்கோவிலின் சிறப்புக்களைக் கூறுக்கின்றார். மாலிக்காபூர் கொள்ளையடிக்க வந்தபோது நடந்த சம்பவமாக இந்நாவலில் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

மாலிக்கின் படையெடுப்புக்கு பயந்து எல்லோரும் ஊரை விட்டு சென்ற போதிலும் லட்சய்யா சிவன் கோவில் சன்னதியில் நாதஸ்வரம் வாசித்துக் கொண்டிருந்தார். மாலிக்காபூர் புது விதமான இசையைக் கேட்டு கோவிலினுள் வந்து, லட்சய்யாவை சந்தித்துப் பேசுகிறார். அவர்களது உரையாடலுக்குப் பின் லட்சய்யா நாதஸ்வரம் இசைக்க அதை கேட்டு அங்கிருந்த கல்யாணை சிற்பம் தன் காதை அசைத்தது என்று அறிய நேர்கிறது. அவர்களின் உரையாடலின் படி மாலிக்காபூர், அக்கோவிலை கொள்ளையடிப்பதை தவிர்த்ததோடு, லட்சய்யாவை டெல்லிவரை அழைத்து சென்று நாதஸ்வர இசையினை அம்மக்களுக்கு அறிமுகம் செய்தார், நாதஸ்வர இசை அரசியல் தளத்தில் பல இடையூர்களை ஏற்படுத்தியது. அத்தோடு இவ்விசை வட இந்தியப் பகுதிகளில் புறக்கணிக்கப்பட்டதற்கான வரலாற்று நிகழ்வினையும் ஆசிரியர் பதிவு செய்கின்றார். சான்றாக அதனால் தான் என்னவோ இன்றுவரை நாதஸ்வரம் வட இந்தியாவில் எவராலும் அடையாளம் காணப்படவோ, கொண்டாடப்படவோ இல்லை. தென்னாட்டில் எத்தனையோ பேர் ஷெனாய், சரோட், சிதார் கற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள் ஆனால் வட நாட்டில் ஒரு வித்வானும் நாதஸ்வரம் கற்றுக் கொள்ளவில்லை.” (சஞ்சாரம், பக்.48)

கண்ணுச்சாமி

கரிசல் கிராமங்களில் இருந்து முதன் முதலில் பரோடா வரைச் சென்று நாதஸ்வரத்தின் சிறப்பை எடுத்துக் காட்டியவர் என்றும் ஜமீந்தார்கள் பலரின் இசைக் கலைஞனாகவும் நாவலில் ஆசிரியர் பதிவு செய்துள்ளார். இசைப் புலமைப் பெற்று பேரும் புகழும் பெற்ற சிறந்த கலைஞனாக இருக்கிறார். கதையில் மனிதாபிமான

முடையவராகவும் எல்லோரும் சமம் எனும் மனநிலையுடையவராகவும் வலம் வருகிறார். சான்றாக, ஜமீன்தார் வீட்டுக் கல்யாணத்திற்கு வாசிக்கப் போவதை விடவும் ஒத்து ஊதும் தங்கவேலு வீட்டுக் கல்யாணத்தில் வாசிப்பதற்காக நடந்தே கண்ணுசாமி வந்திருக்கிறார் என்று தெரிந்த ஊர்க்காரர்கள் ஒன்று திரண்டு வரவேற்றார்கள். (சஞ்சாரம் பக்-67) என்னும் வரிகள் கண்ணுசாமி சிறந்த இசைக் கலைஞனாக இருப்பினும் உடன் இசைக்கும் கலைஞனின் பொருளதார சூழலை அறிந்து செயல்படும் மனநிலையுடையவராக சஞ்சாரம் நாவல் பதிவு செய்கின்றது. சாதியின் பெயரில் இழிவுப் படுத்தப்படும் கலைஞர்களுக்கு நடுவே அனைவரும் சமம் எனும் கதாப்பாத்திரமாக கண்ணுசாமி விளங்குகின்றார் என்பதற்கு சான்றாக, செருப்பு தைக்கிற கருப்பையாவிற்கு நாதஸ்வரம் கற்றுக்கொடுக்க ஆரம்பித்தார். அதை அவரது ஆட்களே ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. ஆனால் கண்ணுசாமி இதில் என்ன தவறு இருக்கிறது என வாதிட்டார் (சஞ்சாரம்பக்- 68) என்னும் வரிகள் அமைகின்றன.

சாமிநாதபிள்ளை

சாமிநாதபிள்ளை சிறந்த இசைக்கலைஞர். அவரது 15 வயதிலே மைசூர் சமஸ்த்தானத்தில் பட்டம் பெற்றவர். முதன் முதலில் நாதஸ்வரக் கலைஞர்கள் தனிக் கச்சேரி செய்ய வித்திட்டவர். இவரது காலத்தில் நாதஸ்வரக் கலைஞர்கள் பேரும் புகழும் பணமும் விளங்க செம்மையான வாழ்வை வாழ்ந்தார்கள், என்பதைச் சுட்டும் வகையில், கல்யாண கச்சேரிக்கு அவர் வாசிக்க வருவதாக இருந்தால் மொத்த கல்யாண செலவில் நான்கில் ஒரு பங்கு சன்மானம் கேட்பாராம். பேரம் பேசும் வழக்கமேயில்லை, சன்மானம் மட்டுமின்றி பனிரெண்டு நபர்களுக்கு போய் வருவதற்கு ரயிலில் இன்டர்கிளாஸ் டிக்கெட். தனியாள் ஜாகை, தனிசமையற்காரர் கொண்ட சாப்பாடு இத்தனையும் தர வேண்டும். சமஸ்த்தானத்தில் வாசிப்பதாக இருந்தால் குதிரையில் ஏற்றிப்

போய் மாலை மரியாதை செய்ய வேண்டும். சம்பாரித்த பணத்தில் பெரிய தெருவில் ஆறுவீடுகள். கீழ் வீதியில் இரண்டு வீடுகள் என்று சொத்துக்கு அளவேயில்லை. (சஞ்சாரம் பக்-85) என்னும் வரிகள் அமைகின்றன.

தன்னாசி, ராஜரத்தினம்பிள்ளை, அப்துல்காதர் போன்றோர் புகழ் பெற்ற நாதஸ்வர இசைக் கலைஞர்களாக ஆரம்ப காலங்களில் வாழ்ந்துள்ளனர் என்றும் இந்நாவலில் இடம் பெறுகிறது.

சமூகமும் சமூகப் புறக்கணிப்பும்

சமூகம் என்ற சொல்லிற்கு திரள், கூட்டம் என பொருள் தருகிறது சொல்லகராதி. சமூகம் என்பதற்கு நிகரான மற்றொரு தமிழ்ப் பதம் குமுகாயம் ஆகும். குமுகாயம் என்ற சொல் மக்களின் குவியல் அல்லது ஒன்றிணைத்தலைக் குறிக்கும்(விக்கிப்பீடியா). சமூகம் என்பது குறித்த ஒரு வாழ்வு நெறியையும், பண்பாட்டையும் வளர்ப்பதில் பங்குபெறும் தனிமனிதன் பலரின் கூட்டமைப்பாகும். அதாவது சமூகம் என்பது பண்பாட்டை வளர்க்கும் களமென்பர் என சமூகவியல் அறிஞர் டேவிட் கூறுவதை அருணன் குறிப்பிடுகின்றார் (காந்தி அம்பேத்கர் மோதலும் சமரசமும், பக் - 3).

சமூகம், சமுதாயம் இரண்டும் ஒரு பொருள் தரக் கூடியவையாக இருப்பினும் சமுதாயம் என்பது மக்கள் ஒன்றுகூடி ஒன்றுபட்ட எண்ணத்துடன் ஓர் இடத்தில் வாழும் அமைப்பைக் குறிக்கும் என்பதை அ.கலையரசி அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார். அச்சமூக மக்கள் பல நிலைகளில் சமூக சூழலிலிருந்து விலக்கி வைக்கப்படுகின்றனர். அவ்வகையில் சஞ்சாரம் புதினம் காட்டும் நாதஸ்வர கலைஞர்கள் பிற்காலங்களில் சாதி, தொழில்நிலை எனும் அடிப்படையில் சமூகக்கதிலிருந்து புறக்கணிக்கப்படுகிறார்கள். என்பதை ஆசிரியர், தண்ணீர் இறைத்துக் குடிக்கலாமென கிணற்றடியை ஒட்டிய வீட்டில் போய் குரல் கொடுத்தான்.

வாளி கயிறு குடுங்க தாயி

நீ என்ன ஆளுப்பா, என மறு குரல் கேட்டது. நாயனம் வாசிக்கிறவன் என்றான் அந்த ஆள்.

உனக்கெல்லாம் கயிறு தர முடியாது. குட்டையில் தண்ணி கிடந்த போயி குடி என மறு குரல் சொன்னது(சஞ்சாரம்பக் - 54) என்ற வரிகளின் வழியாக கூறுவதிலிருந்து அறிய முடிகின்றது. சாதியின் பெயரில் அவர்களை அவமானப்படுத்துவதோடு நாதஸ்வர கலைஞர்களை அடித்து துன்புறுத்தவும் செய்கின்றனர்.

என்ன மனிதர்கள் இவர்கள், அவர்கள் பிரச்சனைக்கு நம்மை அடிக்கிறார்கள். சாதித் திமிர் என்பது இதுதானா. இப்படி அடியும் அவமானமும் பட்டு நாய் பிழைப்பு எத்தனை நாளைக்குப் பிழைப்பது. எந்த ஊருக்கு வாசிக்கப் போனாலும் தங்களை சாதியைச் சொல்லி கேவலமாகத் தான் நடத்துகிறார்கள் (சஞ்சாரம்பக் - 21) என்னும் பதிவில் சமூகப் புறக்கணிப்பை அறியமுடிகின்றது.

நாதஸ்வரக் கலை தெய்வீகமாகக் கருதப்பட்டு கடவுளின் இசையென போற்றி மகிழினும் நாதஸ்வரக் கலைஞர்களின் வாழ்வு சிறப்பானதாக அமைந்ததில்லை. கடவுளுக்காக வாசித்து வந்த கலை கால வோட்டத்தால் அரசியல்வாதிகளுக்காகவும், ஊர்ப்பெரியவர்களைச் சிறப்பு செய்யும் வகையிலும் வாசிக்கப்படுகிறது. தேர்தல் எப்போது வருமென அரசியல்வாதிகளை விடவும் கிராமியக் கலைஞர்கள் தான் காத்துக் கொண்டிருப்பார்கள். தேர்தல் தேதி அறிவிக்கப்பட்டு வாக்காளர் பட்டியல் வெளியானதும் ரத்தினம் செட்டுக்கும் அப்படியான யோகம் அடிக்கவே செய்தது. ஒரே நேரம் மூணுகட்சி ஆட்களும் அவர்களைக் கூப்பிட்டு விட்டிருந்தார்கள் (சஞ்சாரம்பக், 97) என்பதை இவ்வரிகள் வழியாக அறிய முடிகின்றது. நாதஸ்வரக் கலைஞர்கள் அங்கிகாரத்திற்காக வெளிநாடுவரை சென்றும் அவமானப்பட்டே திரும்புகின்றனர். சான்றாக, அவர்கள் குளூரில் நடுங்கியபடியே நாதஸ்வரம் வாசிக்க துவங்கினார்கள். ஆனால், விருந்திற்கு வந்திருந்த ஒருவர் கூட அதைக் கேட்டதாகத் தெரியவில்லை. நம்மை ஏன் இப்படி கூப்பிட்டு வந்து அவமானப் படுத்துகிறார்களே என கோபமாக வந்தது (சஞ்சாரம் பக், 196) நாதஸ்வரகலையையும் கலைஞர்களையும் ஒரு

காலத்தில் கொண்டாடிய சமூகம் தற்போது அவர்களை இழிவாக்குவது வருத்திற்குரிய செயலாக நாவல் பதிவு செய்கின்றது.

கரிசலும் அதன் பழமரபுக் கதைகளும்

தமிழகத்தில் நிலவியலை மண் அடிப்படையில் வண்டல், கரிசல், செம்மண், சரளை, உவர் (அல்லது) பாலை என ஐந்தாகப் பிரிப்பார். அவற்றில் கரிசல் நிலம் கோவில் பட்டியை மையமாக கொண்டு பரவிக் கிடக்கும் நிலப்பகுதியாகும். கரிசல் என்ற சொல்லுக்கு, கருப்பு நிறங்கொண்ட மானாவாரி புஞ்சைப் பிரதேசம் என பொருள் தருகிறார் கி.ராஜநாராயணன். கரிசலை பொறுத்த வரையில் வானத்தை மட்டுமே நம்பி இருக்கும் நிலை, அதிக வறட்சிகாரணமாக கரிசல் நிலத்தின் தன்மை எப்போதும் வறண்டே காணப்படும். கறுப்புக் கடல்போல விரிந்து கிடந்தது கரிசல் நிலம். கண் எட்டும் தூரம் வரை கரிசலின் மணம், கானல் அலையென பரந்திருந்தது. ஆம் அலையே தான், கடலின் அலையைப் போல் கரிசலும் அலை வீசுகிறது. இது வெயிலின் அலை(சஞ்சாரம்பக்- 53) எனும் சான்றின் வாயிலாக “வெயில்” கரிசலின் அடையாளமாக திகழ்கிறதென்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

கரிசல் மண்ணின் தன்மைகளாக பல விஷயங்களை ஆசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார். கரிசல் நிலத்தில் சிற்றூர்கள் நிறைய உள்ளனவென்றும், அவற்றில் சில மேடான பகுதிகளாக இருக்கின்றன, அதோடு சூரியன் கரிசலின் தகப்பனாக விளங்குகின்றது. அதன் சூடு அவர்களின் அன்றாட வாழ்வில் பழகிப்போன ஒன்றாக சஞ்சாரம் நாவல் பதிவுசெய்கின்றது.

கரிசல் கிராமங்களில் வாழ்கின்றவர்கள் அனைவரும் உறங்குவதில்லை. யாராவது ஒருவரேனும் விழித்திருப்பார். வெயிலையும், வறட்சியையும் மக்கள் பழகியது போலவே உறக்கமின்மையும், அனைத்து வீடுகளிலும் நாய்கள் வளர்ப்பதும் கரிசலின் மற்றொரு பண்பாக உள்ளது.

கரிசலின் வட்டார கதைகள்

பொருள் மரபில்லாப் பொய்யம்மொழி யானும்
பொருளொடு புணர்ந்த நகைமொழி யானும்.
(தொல். செய்.173)

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பா கதைகள் இரு வகையாக அமைகின்றது என்பதை இரு உரைகளில் விளக்கம் தருகிறது. அவை பொருளில்லா கட்டுக்கதை என்றும் பொருள் உள்ள நகைக் கதைகள் என்றும் பகுக்கப்படுகின்றன என பேரா.சு. சண்முகசுந்தரம் அவர்கள் தனது நாட்டுப் புறவியலில் குறிப்பிடுகின்றார். ஆதி மனிதன் காட்டில் வேட்டையாடிச் சென்று திரும்பியவுடன் அனுபவங்களை மற்றவர்களுக்குச் சொன்னதிலேயே கதையின் தொடக்கத்தைக் காணலாம் என நாட்டுப்புறக் கதைகளின் தோற்றத்தைப் பற்றித் திரு தி.அ. பாலசுப்பிரமணியம் குறிப்பிடுகின்றார். (நாட்டுப் புறவியல் - பேரா.சு.சண்முகசுந்தரம் பக், 171). மனித வாழ்க்கையில் கதை என்பது பெரும் பங்கு வகிக்கின்றது. ஒரு பண்பாட்டினை அல்லது பழக்கவழக்கங்களை அடுத்த தலைமுறையினருக்கு கொண்டு செல்ல கதைகள் உதவுகின்றன. நாட்டுப்புற மக்கள் பெரும்பாலும் அவர்களின் வாழ்வியல் அனுபவங்களை கதைகளாகவும், பாடல்களாகவும் வெளிப்படுத்துகின்றனர். அவ்வாறே கரிசல் வட்டார மக்களின் பழமரபுக் கதைகளை புதினத்தில் இடம்பெறச் செய்துள்ளார் ஆசிரியர்.

திருவிழாவின் வழியாக புதினம் துவங்குகின்றது, கருப்பு, அவள் முன்னே தோன்றி கையிலடித்துச் சத்தியம் செய்தது. உடனே ஊருக்குள் சென்று கருப்பு தனக்குக் காட்சி கொடுத்த அதிசயத்தைச் சொன்னாள். அதன் பிறகு தான் கருப்பருக்கு பூஜை மற்றும் படையல் போட ஆரம்பித்தார்கள். அந்த நினைவில் இப்போதும் பூஜை முடிந்த போது, வடக்கு பார்த்து ஆராதனை செய்வது வழக்கம், அப்படித்தான் மூதூருக்குக் கருப்பு வந்து சேர்ந்தது. (சஞ்சாரம்பக்-12) திருவிழாவிற்குரிய தெய்வமான கருப்பசாமி வேறு ஊரிலிருந்து வந்ததாக்கவும் அதற்கு திருவிழா எடுக்கும் காரணத்தை கதையாகவே கூறுகின்றனர்.

வறண்டு விரிசல் கண்ட கரிசலை அறிமுகப்படுத்திய ஆசிரியர், அதன் மறுபக்கத்தையும் வறட்சியின் காரணமான நிகழ்வுகளையும் கதையாக எடுத்தியம்புகின்றார். கரிசல் கிராமங்கள் எல்லா கிராமங்களைப் போலவே மழையைப் பெற்றுக்கொண்டிருந்தன, அதற்கு காரணம் ஊரோடி பறவைகள் அவை தேவலோக பறவைகள் என்றும் அவை வானில் பறக்கும் போது ஊராரே! ஊராரே! மண்ணு வேணுமா? பொன்னு வேணுமா? எனக் கேட்டு, மண் எனக் கூறும் ஊர்களில் மட்டுமே தரையிரங்கி அவர்கள் கொடுக்கும் நெல்லை தின்றுவிட்டுப் போகும் போது இடி இடிக்குது! மழை பெய்யப் போகுது! என வாழ்த்தி விட்டு போகாமாம், அடுத்த நாள் கரிசல் கிராமங்கள் மழை பெய்து நாளடைவில் செழிக்க துவங்கின, பின்பு கரிசல் கிராமங்கள் வசதி வாய்ப்பு அதிகமாகி மக்களுக்கிடையே சண்டைகளும் பொறாமை குணமும் பெருகி ஊரோடிகள் வரும்போது அவர்கள் பொன்னும் வேண்டுமென எனக்கூறவே எவையும் தரயிறங்காமல் போயின, பின்பு கரிசல் வறட்சி காண ஆரம்பித்தன. சம்சாரிகள் ஊரோடிகளின் வரவை எதிர்ப்பார்த்துக் காத்திருந்தனர், ஏதோ ஒருநாள் ஒரு பறவை தரையிறங்கி நெல் கேட்டது, ஒருபிடி நெல்லைக் கொடுத்தனர் பசியில் என்னுடன் இருந்த 63 ஊரோடிகளும் செத்துப் போயிட்டாங்க, நான் இப்பா ஒற்றை உசிரு. என்னாலே மழையைக் கொண்டு வர முடியாது. ஆனா, ஊருக்கு ஒரு சொட்டுக் கண்ணீரைத் தரமுடியும், இதைவச்சிப் பிழைச்சோங்க (சஞ்சாரம், பக்-51) என்று அப்பறவைக் கூறி அதை வேம்பில் விட்டது. மூன்று மாததிற்குப் பிறகு வேம்பு துளிர்ந்து மழைக் கொண்டு வந்ததாகவும், வேம்பே கரிசலைக் காப்பாற்றியது என நம்பி, கரிசல் கிராமங்களில் வேம்பை நட ஆரம்பித்தனர். வேம்பு கரிசலின் அடையாளமாக மாறியது என்றும் ஊரோடிகளின் சப்தம் நாதஸ்வர இசைப்போல இருப்பதாலே கரிசல் மக்கள் நாதஸ்வர இசைக்கு முக்கியத்துவம் அளித்தனர் என்றும் இக்கதை நிகழ்வின் வழியாக ஆசிரியர்

கரிசல் கிராமங்களின் அடையாளத்தைப் பதிவு செய்கின்றார்.

கரிசல் கிராம நாதஸ்வரக் கலைஞர்கள் கோவில் கொடைகளுக்கு மட்டுமின்றி ஜமீந்தார்களுக்கும் வாசித்து நிறைய பரிசுகளும் பொன்னும் பெற்றனர், ஜமீந்தார்கள் கிராமங்களில் நடக்கும் அனைத்து திருமணங்களுக்கும் ஒரு மூட்டை அரிசியும் ஒரு பவன் தங்ககாசும் கொடுப்பது வழக்கம், கருண கரூபதி ஜமீன் பன்றி மலைக்கு வேட்டைக்குச் சென்று கடம்பி எனும் சித்துப் பெண்ணிடம் சிக்கி நோய்யுற்று இறந்தார் (சஞ்சாரம் - 110) என்ற செய்தியை ஜமீன் தர்பாரில் வாசிக்கச் சென்ற இரத்தினத்தின் நினைவாகவே இப்பழங்கதை புதினத்தில் இடம் பெறுகின்றது.

இவ்வாறான கரிசல் கிராமங்களின் பழங்கதைகள் வாயிலாகவே அம்மக்களின் பழக்கவழக்கங்களையும், பண்பாட்டையும் ஆசிரியர் பதிவு செய்கின்றார்.

நாதஸ்வரக் கலையின் தொய்வுநிலை

கலைகள் மக்களை மகிழ்விக்க உருவானவை, அவை இன்னாரால் உருவாக்கப்பட்டவை என அறுதியிட்டு கூற முடியாது. கலைகளில் ஓவியம், இசை, கூத்து, நாடகம் ஆகியவை மிக உயர்ந்த நிலையை எட்டியிருந்தன. என்றும் இசை, நாடகம், நாட்டியம், கூத்து ஆகிய கலைகளில் பழந்தமிழ் மக்கள் மிகமிக உயர்நிலையை எட்டியிருந்தனர் என்பதை சிலப்பதிகார அரங்கேற்றுக் காதையில் இக்கலைகளின் வளர்ச்சியைப் பற்றி காணலாம் (தமிழக வரலாறும் மக்கள் பண்பாடும் - பக் 153) என முனைவர். கே.கே. பிள்ளை குறிப்பிட்டுள்ளார்.

தமிழர்களின் வளர்ச்சியில் ஒன்றாக கலைகளும் இடம்பெறுகின்றன. இசை மக்களின் வாழ்வில் இன்றியமையாத ஒன்றாக அமைகின்றது. சஞ்சாரம் நாவல் நாதஸ்வரக் கலைஞர்களின் வளர்ச்சி, சிறப்பான வாழ்வு என்பதோடு அவர்களின் தொய்வுநிலையும் பேசப்படுகின்றது. சான்றாக அப்போது ஒரு பஸ் வந்து நின்றது. அதிலிருந்து கையில் கிதார்,

டிர்மஸ் இத்தயாதிகளுடன் இருபது பேர் சிவப்பு வண்ண டிரஸ் அணிந்து கம்பீரமாக வந்திருந்தார்கள். ஆடல் பாடல் நிகழ்ச்சி நடத்த மதுரையிலிருந்து கொண்டு வந்துள்ளதாகச் சொன்னார்கள் (சஞ்சாரம், பக், 105). என்னும் வரிகள் வேறு இசைக்கருவிகளின் வருகையால் நாதஸ்வரக் கலை பின் தள்ளப்பட்ட சூழலை எடுத்துக் கூறுகின்றது.

முடிவுரை

தமிழர்களுக்கான கலைகள் பல இருப்பினும் நாதஸ்வரக் கலை தமிழ் மக்களின் அடையாளமாகவே இருக்கின்றது. நாதஸ்வர இசை எங்கு கேட்பினும் அங்கே ஒரு தமிழ்க் குடும்பம் இருக்கிறது எனும் அடையாளத்தை நிறுவுகின்றது. அவ்வகையில் எஸ்.ரா அவர்கள் வளர்ந்த கரிசல் வட்டாரத்தில் அங்கிகாரம் கிடைக்காத நாதஸ்வர கலைஞர்களை அறிமுகப்படுத்தும் வகையில் சஞ்சாரம் புதினத்தை எழுதியுள்ளார். அன்றைய சூழல்களில் நாதஸ்வரக் கலைஞர்கள் பெரும் மதிப்பிற்குரியவர்களாக, இசைக்கலைஞர்களாக இருப்பினும் காலவோட்டாத்தால் வறுமையினாலும் அரசியல்வாதிகளுக்காகவும் பொதுக்குழுக்களில் வாசிக்கும் நிலமை ஏற்பட்டுள்ளமையை குறிப்பிட்டுள்ளார், அதோடு சாதியின் பெயரில் சமூகத்தில் ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டுள்ளதையும், வேறுப் பல இசைக்கருவிகள் வந்ததன் காரணத்தால் நாதஸ்வரக்கலை தொய்வு நிலையை அடைந்துள்ளது என்பதை இந்நாவல் பதிவு செய்கின்றது. எனவே தமிழ் பாரம்பரிய இசையான நாதஸ்வரக் கலைக்கும், கலைஞர்களுக்கும் வளர்ச்சியும் அங்கீகாரமும் கிடைக்க வேண்டுமென்பதே இவ்வாய்வு முடிவாக அமைகின்றது.

துணை நூல் பட்டியல்

1. எஸ்.ராமகிருஷ்ணன் - சஞ்சாரம் தேசாந்திரி பதிப்பகம், சாலைகிராமம், சென்னை.
2. அருணன் - காந்தி அம்பேத்கர் மோதலும் சமரசமும் பாரதி புத்தகாலயம்

- தேனாம்பேட்டை சென்னை
3. பேரா.ச.திருஞானசம்பந்தம் - தொல்காப்பியம் பொருளாதிகாரம், கதிர் பதிப்பகம், திருவையாறு
4. பேரா. ச. சண்முகசுந்தரம் - நாட்டுப் புறவியல், காவ்யா கோடம்பாக்கம் சென்னை
5. கே.கே.பிள்ளை - தமிழக வரலாறும் பண்பாடும், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை